

Proloog

DE ZOMER VAN 1134
HET HEILIGE LAND

Ooit hadden ze haar een heks en een hoer genoemd.

Maar nu niet meer.

Schrijlings op haar zwart beklede strijdros gezeten stapte ze omzichtig over het slagveld. Het was een waar bloedbad. Voor haar uit lag de grond bezaaid met lichamen, moslims en christenen door elkaar. Om haar heen stoven de pikkende kraaien en raven, die door haar komst werden verstoord, in grote zwarte zwermen op. Andere lijkenpikkers – die op twee benen – doorzochten de doden, trokken hun de laarzen uit en rukten de pijlen los om de punten en veren mee te nemen. Enkele van hen keken naar haar op, maar wendden hun blik snel weer af.

Zij wist wat ze zagen: een van de vele ridders die hier gevochten hadden. Haar borsten gingen schuil onder een maliënkolder met zachte vullingen. Haar donkere haar, afgeknipt tot op de schouders, korter dan dat van de meeste mannen, zat onder een taps toelopende helm. Haar fijne gelaatstrekken bleven verborgen achter een neusbeschermer. Aan de zijkant van haar zadel hing een tweesnijdend slagzwaard, dat tegen haar knie botste en de ringetjes van de malië die haar lange benen beschermden deed rinkelen.

Slechts een enkeling wist dat zij geen man was, en niemand wist

dat zij kennis had van geheimen die vele malen duisterder waren dan haar verhulde kunne.

Haar schildknaap wachtte haar op langs de kant van de uitgesleten weg. Het pad slingerde steil omhoog naar een afgelegen stenen vestingstoren. Het dreigende bouwwerk, dat diep in de bergen van Naftali in Galilea verborgen lag, had geen naam en leek in de heuvel zelf uitgehouwen te zijn. Achter de tinnen hing de zon laag boven de horizon, verduisterd door de rook van kampvuren en verbrande akkers.

De jonge schildknaap liet zich op één knie vallen toen ze haar paard naast hem tot stilstand bracht.

‘Is hij daar nog?’ vroeg ze.

Hij knikte bevreemd. ‘Heer Godefroy wacht ginds op u.’

Haar schildknaap weigerde in de richting van de stenen toren te kijken. Zij was niet zo terughoudend. Ze opende haar vizier om een beter zicht te hebben.

Eindelijk dan toch...

Ze was al zestien jaar lang – vanaf het moment dat haar oom de Orde van de Arme Ridders van de Tempel van Jeruzalem stichtte – op zoek naar het onmogelijke. Zelfs haar oom begreep haar verzoek niet om zich bij de tempeliers te mogen aansluiten, maar haar kant van de familie kon niet geweigerd worden. Dus had zij de witte mantel van de orde ontvangen en werd zij een van de oorspronkelijke negen, verhuld en gezichtsloos als de helm die ze droeg, terwijl om haar heen de orde groeide in tal en in aanzien.

Anderen uit haar familie, van haar afstamming, gingen zowel van binnenuit als van buitenaf door met het manipuleren van de ridderorde: zij vergaarden rijkdom en kennis en gingen op zoek naar machtige relikwieën uit verlaten crypten en oude kribbes in Egypte en het Heilige Land. Ondanks hun uitstekende plannings kenden ze zeker ook mislukkingen. Een jaar geleden nog maar hadden ze gefaald, toen ze de botten van de wijzen in bezit wilden krijgen – de relikwieën van de drie Bijbelse koningen, van wie gezegd werd dat ze in het bezit waren van verloren gegane, alchemistische geheimen.

Zij zou niet toelaten dat het vandaag weer op een mislukking zou uitdraaien.

Met een ruk aan de teugels dwong ze haar paard verder te gaan over het rotsachtige pad. Met elke stap nam het aantal gesneuvelden toe. De bewakers van de vesting hadden nog een laatste, zinloze strijd ge-

leverd om de aanval af te slaan. Boven op de heuvel aangekomen trof ze de poorten van de vesting opengebroken en versplinterd aan, kapotgebeukt door een massieve, met staal beklede stormram.

Twee ridders bewaakten de weg en knikten haar toe. De jongste van de twee, die nieuw was in de orde, had een rood kruis op de plek van zijn hart genaaid. Er waren meer tempeliers die deze gewoonte hadden overgenomen, als symbool van de bereidheid om hun eigen bloed te vergieten voor de zaak. De oudste ridder, die grijs en pokdilig was, droeg gewoon de traditionele witte mantel over zijn wapenrusting, net als zij. De enige decoratie op hun mantels was het rode bloed van de gevallenen.

‘Godefroy wacht in de crypte op u,’ zei hij, en hij wees naar het binnenste van de citadel.

Ze leidde haar ros door de ruïnes van de poort en steeg af met een zwaai van haar mantel. Ze liet haar slagzwaard achter bij het paard, wetende dat ze niet hoefde te vrezen dat ze zou worden overvallen door een eenzame overlevende beschermer van de vesting. Heer Godefroy was grondig, ondanks al zijn ongemakken. Als bewijs van zijn ijver stonden er overal op de binnenplaats houten staken met de hoofden van de laatste verdedigers erop. Hun onthoofde lichamen lagen tegen de achterste muur opgestapeld alsof ze brandhout waren.

De strijd was voorbij.

Nu nog de buit.

Ze kwam bij een deur die toegang gaf tot de duisternis daarbinnen. Een smalle trap, ruw uitgehouwen uit de rotsen van de berg, leidde naar beneden. Ver weg in de diepte gaf het oranje geflikker van een toorts het einde van de trap aan. Ze begon af te dalen en versnelde gaandeweg haar pas.

Kon het waar zijn? Na zoveel jaar?

Ze stormde een langgerekte ruimte binnen met aan weerskanten een flink aantal stenen sarcofagen. Ze liep ertussendoor en nam nauwelijks notitie van de Egyptische schrifttekens, regels met symbolen die deden denken aan duistere geheimen van vóór Christus. Achter in de ruimte, in het licht van een toorts, bevonden zich twee personen: de ene stond, de andere lag op zijn knieën en leunde op een staf om zichzelf overeind te houden.

Ze liep naar hen toe en zag dat de laatste sarcofaag opengebroken was. Het stenen deksel stond ernaast en er zat een barst in. Zo te zien was er al iemand begonnen met het zoeken naar de schat die erin ver-

borgen lag. Maar de opengebroken crypte bevatte niets anders dan as en droge stukjes blad en steeltjes.

Het gezicht van heer Godefroy stond zichtbaar teleurgesteld. 'Daar ben je dan eindelijk,' zei hij met onechte vrolijkheid.

Ze negeerde de ridder. Hij was een kop groter dan zij, maar ze hadden hetzelfde zwarte haar en dezelfde haviksnus, wat duidde op hun gezamenlijke voorouders uit Zuid-Frankrijk. Hun families waren in de verte aan elkaar verwant.

Ze ging op haar knieën zitten en staarde in het gezicht van de gevangene. Zijn gebruide gelaat glansde en zijn huid was glad als soepel leer. Van onder een massa donker haar keek hij naar haar terug met zijn zwarte ogen waarin het toortslicht werd weerspiegeld, en hoewel hij op zijn knieën zat, toonde hij geen vrees, alleen een diepe, innerlijke droefheid, die maakte dat ze hem wel kon slaan.

Godefroy knielde naast haar om zich beminnelijk te maken en daardoor betrokken te worden in iets waarvan hij kennelijk aanvoelde dat het van groot belang was. En hoewel hij een van de weinigen was die haar ware identiteit kenden, wist hij niets van haar diepere geheimen af.

'Vrouwe...' begon hij.

De ogen van de gevangene versmalden zich bij die onthulling en hij bleef haar intens aankijken. Alle droefheid was verdwenen, er flikkerde alleen even iets van angst op, wat ook snel weer weg was.

Vreemd, dacht ze. Weet hij van onze stamboom af, kent hij onze geheimen?

Godefroy onderbrak haar gedachten en vervolgde: 'Op uw bevel hebben wij vele levens gegeven en veel bloed vergoten om deze plek, die schuilging achter geruchten en bewaakt werd door vervloelingen en ongelovigen, te vinden. En we vonden slechts deze man en de schat die hij bewaakt. Wie is hij? Ik heb dergelijke kennis al eerder verkregen door bedreiging met mijn zwaard.'

Aan zulke domoren maakte ze geen woorden vuil. In plaats daarvan sprak ze de gevangene aan in een oud Arabisch dialect. 'Wanneer bent u geboren?'

Zijn ogen boorden zich in haar, drongen haar zelfs terug, louter door de macht van zijn wil, als een windvlaag van innerlijke kracht. Hij scheen te overwegen of hij haar zou voorliegen, maar iets in haar gezicht scheen hem te doen besluiten dat dat zinloos was.

Hij sprak zacht, maar toch hadden zijn woorden veel gewicht. 'Ik ben geboren in de maand Muharram in het jaar vijfennegentig volgens de Hijri-kalender.'

Godefroy verstond voldoende Arabisch om schamper te lachen. 'In het jaar vijfennegentig? Dan is hij meer dan duizend jaar oud.'

'Nee,' zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen hem terwijl ze rekende, 'zijn volk heeft een andere jaartelling dan wij. Zij beginnen te tellen vanaf het moment dat hun profeet Mohammed in Mekka aankwam.'

'Dus deze man is geen duizend jaar oud?'

'Zeker niet.' Toen ze klaar was met haar berekening vervolgde ze: 'Hij leeft pas vijfhonderdwtintig jaar.'

Vanuit haar ooghoek zag ze dat Godefroy vol afschuw naar haar keek. 'Dat kan niet,' zei hij met een trilling in zijn stem, wat verried dat hij toch niet zó sceptisch was.

Zij bleef de gevangene onafgebroken aankijken en zag een onpeilbare, angstaanjagende kennis in die ogen. Ze probeerde zich voor te stellen wat hij door de eeuwen heen allemaal had gezien: machtige rijken die opkwamen en ondergingen, steden die uit het zand verrezen en er na verloop van tijd weer in wegzonken. Hoeveel zou hij kunnen onthullen van de oude mysteriën en de verloren gegane geschiedenis?

Maar ze was hier niet om hem met vragen te bestoken. Trouwens, ze betwijfelde of hij ze zou beantwoorden.

Deze man niet – als hij nog een man genoemd kon worden.

Zijn volgende woorden waren een waarschuwing en hij klemde zijn vingers om zijn staf. 'De wereld is niet klaar voor datgene wat u zoekt. Het is verboden.'

Ze weigerde toe te geven. 'Dat bepaalt u niet. Als een mens onverschrokken genoeg is om het te pakken te krijgen, heeft hij ook het recht om het in bezit te nemen.'

Hij keek haar aan en zijn ogen dwaalden naar haar borst, naar datgene wat onder haar harde wapenrusting verborgen lag. 'Dus Eva zelf geloofde in de Hof van Eden, toen ze naar de slang luisterde en stal van de Boom der Kennis.'

'Ach,' zuchtte ze, en ze boog zich naar hem toe, 'dan vergist u zich in mij. Ik ben Eva niet. En het is niet de Boom der Kennis die ik zoek. Ik zoek de Boom des Levens.'

Ze trok een dolk uit haar riem, stond op en stak het lemmet tot aan het heft in de nek van de gevangene, vlak onder de kaak en ze trok hem met haar wilskracht uit zijn geknielde houding omhoog. Met die ene dolkstoot kwam de mars van eeuwen tot een bloedig einde – en ook het gevaar dat hij vertegenwoordigde.

Godefroy hapte naar adem en deed een stap achteruit. ‘Maar dit is toch de man voor wie u van zo ver bent gekomen?’

Ze trok haar dolk los en het bloed spoot alle kanten op. Ze schopte het lijk van zich af en ving de staf op, voordat hij uit de verslapte vingers van de gevangene viel.

‘Het was niet de man die ik zocht,’ zei ze, ‘maar datgene wat hij bij zich droeg.’

Godefroy keek met grote ogen naar de lange staf van olijfhout in haar hand. Het verse bloed dat erlangs stroomde onthulde flauwe tekenen die over de gehele lengte ingegraveerd waren: het was een ingewikkeld patroon van slangen en ranken die rondom de hele staf kronkelden.

‘Wat is het dan?’ vroeg hij.

Nu keek ze hem voor het eerst recht aan en stak haar dolk in zijn linkeroog. Hij had te veel gezien om te blijven leven. Terwijl hij door de knieën ging en zijn lichaam stuiptrekkend en naar adem snakkend de dood tegemoet ging, gaf ze antwoord op zijn laatste vraag.

Met haar vingers stevig om de oude staf geklemd, fluisterde ze de toekomstige eeuwen toe: ‘Aanschouw de Bachal Isu. Mozes hanteerde hem, David droeg hem, de Koning der Koningen droeg hem. Dit is de staf van Jezus Christus.’

4 JULI

VIJF DAGEN NA NU

De moordenaar tuurde door de telescoop van het geweer en liet het kruis dalen naar het profiel van president James T. Gant. Hij controleerde nogmaals de afstand – zevenhonderd meter – en stelde het USMC M40A3-snipergeweer scherp op de schedel van zijn doelwit, achter het linkeroor. Een schot op die plaats richtte de meeste schade aan. In zijn oorplug hoorde hij de feestmuziek en het vrolijke gelach van de picknick. Hij liet dat allemaal naar de achtergrond zinken, terwijl hij zich concentreerde op zijn doel, zijn opdracht.

In de geschiedenis van de Verenigde Staten waren drie presidenten op exact dezelfde dag vermoord, op de 4e juli, de verjaardag van de natie. Dat kon geen toeval zijn.

Thomas Jefferson, John Adams en James Monroe.

Vandaag zou er een vierde aan worden toegevoegd.

Commandant Gray Pierce hield rustig zijn adem in en haalde de trekker over.